

Joan Fuster amb mocador al cap

RAMON BARNILS*

Era en el restaurant de Cullera on solia portar Joan Fuster els seus convidats. Aquesta vegada, com d'altres, els convidats de Joan Fuster es podien dividir en dos bàndols, el dels convidats amb càrrec i el dels convidats sense càrrec.

El restaurant, inoblidable, és situat tocant a mar, no ben bé a la platja, sinó en un indret en què mar i terra es barregen, fent entrants i sortints. Quan hi arribes per primera vegada t'hi has de fixar bé, perquè si no et pots pensar que ets en la desembocadura d'un riu, o bé a la riba d'una albufera.

A més, el restaurant té la part interior, que és més mudada, i després una terrassa ampla i llarga, al ras, neta de decoracions, amb una barana molt llarga que dóna damunt l'aigua. En aquesta terrassa i tocant a la paret hi ha una coberta em sembla que de canya, o potser de lona. Va ser sota aquesta coberta que ens hi havien parat una gran taula, amb cadires a banda i banda.

Que el dinar fos a la part de fora, no tan decorada, ja ens anava bé, als convidats sense càrrec; l'aire lliure no facilita les cerimònies, i se'ns adeia més que no pas l'interior, més tocat i posat, que segurament hauria fets més contents els convidats amb càrrec. Pacència, companys.

Entre els convidats sense càrrecs hi recordo l'escriptor Quim Monzó, i Toni Domingo, de la mateixa Sueca, col·laborador molt proper de Joan Fuster. Arribem al restaurant, mesurem les circumstàncies i ja ens veus, els convidats sense càrrecs, corrent

com criatures per situar-nos en una punta de la llarga taula, tan lluny com vam poder de la gent com cal, adulta i madura i amb càrrec, que sol situar-se sempre al lloc que li correspon, que és el bell mig de tot.

I és que les colles d'amics quan mengen mengen, i tenen el vici de divertir-se, de vegades caigui qui caigui i sempre sense massa compliments. Sabíem doncs que no érem bon veïnat per a persones d'upa.

Joan Fuster era l'amfitrió, així que, molt educadament, el van dur a seure al bell mig de les persones importants. I així ho va fer, i si per una banda anava menjant, per l'altra havia d'estar, òbviament, atent a la conversa, ben segur que important, dels seus importants veïns.

Nosaltres, en canvi, a la punta de la taula, ens limitàvem a gaudir del menjar, de la llum, de l'ombra i de la companyia. I com que érem també amics de l'escriptor, de tant en tant ens el miràvem de

reüll, per veure si s'ho passava tan bé com nosaltres.

I com que ell també era amic nostre, de tant en tant mirava de reüll cap al nostre cantó. No feia cara de res en especial, no ens feia ganyotes ni gesticulava, de manera que a mesura que anava passant el dinar nosaltres ens anàvem convencent que potser sí, que amb aquells personatges de tant d'embalum s'ho estava passant tan bé com nosaltres amb nosaltres.

Fins que de cop i volta ens adonem que es treu el mocador de la butxaca, hi fa quatre nusos als quatre becs, se'l posa al cap a tall de paleta o de llaurador, i es fa enrere amb la cadira, amb cara de principi de felicitat.

No cal dir que allò va donar per acabades les converses importants i sobre afers segurament gravíssims, i ens vam començar a divertir tots plegats.

I bon profit.

* Periodista.

Arxiu: *El Temps*.